

Trochu jsem parafrázoval název festivalu Starý dobrý western (dále SDW) – starý už opravdu je, konal se 5. – 6. srpna už potřinácté., a slovo dobrý už není vystihující. Uprostřed zuřící krize sponzorů festival opět o něco více rozkvetl a zesílil. Udržel si dvě scény a diváků bylo i v pátek tolik, že jsem nevěřil svým očím. A už podruhé za sebou uprostřed kolem dokola zuřících dešťů a bouří vyšlo počasí a s výjimkou asi pěti symbolických kapek při Žalmanově vystoupení (neuvěřitelné, ale opravdu pár kapek spadlo) nezapršelo a bylo i teplo. Hlavní předpoklady ke zdárnému průběhu festivalu byly tedy splněny, o ten „zbytek“ se tradičně postarali členové vsetínské skupiny Gympleři, kteří festival pořádají spolu se spoustou svých přátel.

Zúčastnil jsem se aktivně dění na sobotní hlavní scéně v letním kině (spolu s kolegou Honzou Gottfriedem z Rádia Valašsko), proto k tomu „ostatnímu“ na festivalu uvedu jen to, že v pátek byla magnetem publika **Petra Černocká**, večer pak probíhal country bál za účasti **Gymplerů** a slovenské skupiny

Neznámi

(ta byla pak druhý den oceněna Asociací pro country hudbu za přínos k tomuto žánru, druhým oceněným byl Zdeněk Rytíř). Sobotní scéna U Mokrošů (hospůdka na druhé straně přehradní hráze) hostila kapely, které měly premiéru na festivalu. A jak se hrálo na hlavní scéně?

Otevírali **Neznámi**, kteří zahráli standardní slovenskou country. Pak nastoupila **Devítka**, po hodině doplněná

Žalmanem

. Jindřiška tentokrát nešla tolik do výšek a tak jsem byl moc spokojen. Chápu, že na takovou dálku je třeba přivést obě sestavy, ale přeci jen – Devítka a hned na to Žalman na mě působili trochu uspávajícím. Na publikum ale zdá se, že nikoliv. Kapela

El Paso

byla pro mě trochu překvapením, ačkoliv hrají již 11 let. Předvedli velmi moderní country a byl to příjemný příspěvek do pestré mozaiky festivalu. Pak následovala dvojice skoro místních kapel, blížících se k bluegrassu z různých stran:

Taverna

a

Podjezd

. Po nich přišli na řadu „domácí“

Gympleři

, hrající country všech odstínů, vlastní i převzatou. Trochu jsem byl napjat v očekávání

Elišky Ptáčkové

a jejího

Akustic Bandu

– naštěstí vybrali tu skočnější část ze svého repertoáru, a tak byl můj dojem o 100 % lepší než ze všech minulých setkání a u publika se zapsala „akustická“ hudba, soudě podle ohlasu, velmi dobře. Musím také poznamenat, že Eliška je mimo scénu milý tvor, po vystoupení za mnou přišla a místo facky, kterou bych si jistě za své recenze zasloužil, mi podala ruku a povídá: „*Byla jsem zvědavá, kdo to o mně píše takové recenze.*

“ Mohl jsem slíbit, že tentokrát budu o 100 % hodnější, což nyní i plním.

A pak už přišel večerní blok hvězd – začínal **František Nedvěd** s Vojtou a s doprovodnou skupinou a poprvé se seběhli lidé až pod pódium. Zahrál zejména Brontosauří věci a jen pár „svých“ (rozuměj písniček Gordona Lightfoota). Po něm přišla

Hana Horecká

– sice kladla dost důraz na svou poslední tvorbu, a tak „alelujá“ znělo více než by bylo zdrávo, ale velmi rozumně to prokládala staršími hity a tak odcházela také bez ztráty hvězdičky.

Zahraničním hostem byl

Jonathan Maness

ze Slovenska a z USA (doprovodní muzikanti z prvně jmenované země, agentura stejná jako u Elišky Ptáčkové) a vystříhl klasický čistý americký bluegrass. Moc pěkné to bylo. Vrchol večera tvořil již popáté

Petr Spálený

. Evidentně se mu na Bystřičce líbí a publikum ho nadšeně vítalo a nechtělo pustit z pódia.

Zazpíval půl na půl svou popovou klasiku a country repertoár – obě části měly stejný intenzivní ohlas. Mě osobně překvapil drivem a energií – stoprocentní profesionální výkon, i když tuším, že už to není tak snadné jako před čtyřiceti lety. Klobouk dolů.

Akce byla tradičně doplněna ukázkami country tanců a kovbojského umění, jakož i kulinářskými specialitami (Gošův ovar). Při závěrečné hymně festivalu jsme si s Gymplery říkali, že už se těšíme na ročník čtrnáctý, který bude (určitě, najisto) opět první víkend v srpnu 2012.

PS: Pivo bylo od Kozla.